

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 26.10.2000
KOM(2000)689 endelig

1999/0154 (CNS)

Ændret forslag til

RÅDETS FORORDNING

**om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i
borgerlige sager, herunder handelssager**

(forelagt af Kommissionen i henhold til EF-traktatens
artikel 250, stk. 2)

BEGRUNDELSE¹

1. FORHISTORIEN

Den 14. juli 1999 vedtog Kommissionen et forslag til rådsforordning om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager². Forslaget blev oversendt til Parlamentet og Rådet den 7. september 1999. På forsamlingen i marts 2000 afgav Det Økonomiske og Sociale Udvalg udtalelse om forslaget³. Europa-Parlamentet, som blev hørt som led i høringsproceduren, overlod behandlingen af dette forslag til sit udvalg om retlige anliggender og det indre marked (som har ansvaret for betænkningen) samt udvalget om borgernes friheder og rettigheder (der blev anmodet om at udtale sig). Efter at have modtaget udtalelsen fra udvalget om borgernes friheder og rettigheder (vedtaget den 27. januar 2000) vedtog udvalget om retlige anliggender og det indre marked den 4. september 2000 sin betænkning. På plenarmødet den 21. september 2000 vedtog Europa-Parlamentet sin udtalelse, hvori den godkendte Kommissionens forslag med forbehold af de ændringer, Parlamentet havde foretaget, og opfordrede Kommissionen til at ændre sit forslag i overensstemmelse hermed som omhandlet i EF-traktatens artikel 250, stk. 2.

2. DET ÆNDREDE FORSLAG

Nærværende ændrede forslag er vedtaget efter de ændringsforslag, som Europa-Parlamentet vedtog. Kommissionen har kunnet optage en række af disse ændringsforslag.

2.1. Godkendte eller delvis godkendte ændringsforslag

2.1.1. *Ændringer under hensyn til Det Forenede Kongeriges og Irlands særlige stilling*

I overensstemmelse med protokollen om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling deltager disse medlemsstater ikke i vedtagelsen af foranstaltninger inden for rammerne af EF-traktatens afsnit IV. De to medlemsstater har dog i mellemtiden meddelt, at de har til hensigt at deltage i forhandlingerne angående dette initiativ, hvilket den nævnte protokol åbner mulighed for.

De af Parlamentets ændringsforslag, der tager sigte på at tage hensyn til denne nye situation, bør derfor optages, og samtidig bør der indføres en række bestemmelser angående "trusts". Disse bestemmelser eller tilsvarende bestemmelser findes allerede i Bruxelles-konventionen⁴, men i betragtning af de to medlemsstaters stilling i henhold til protokollen blev de ikke medtaget i Kommissionens forordningsforslag af 14. juli 1999.

¹ Alle ændringer i forhold til Kommissionens oprindelige forslag er markeret ved en overstregning af de passager, der er slettet, og fede typer eller understregning af nye eller tilføjede passager.

² KOM (1999) 348 endelig udgave af 14. juli 1999, EFT C 376 af 28.12.1999.

³ EFT C 117 af 26 april 2000.

⁴ EFT C 27 af 26 januar 1998.

Omhandlede bestemmelser

- artikel 5, stk. 5 a)
- artikel 23, stk. 4 a) og stk. 5
- artikel 57, stk. 5 a).

Kommissionen har således godkendt ændringsforslag nr. 21 og 27 og ordret genindføjet Bruxelles-konventionens bestemmelser om trusts i det ændrede forslag.

2.1.2. Ændringer med henblik på at sidestille officielt bekræftede dokumenter med retsafgørelser med hensyn til automatisk anerkendelse

a) Europa-Parlamentet har foreslået, at officielt bekræftede dokumenter automatisk skal anerkendes på samme måde som retsafgørelser. Kommissionen kan acceptere princippet om en sådan udvidelse af den automatiske anerkendelse. Desuden forskriver forordningen om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager samt i sager vedrørende forældremyndighed over ægtefællernes fælles børn⁵ allerede automatisk anerkendelse af officielt bekræftede dokumenter.

Kommissionen mener i øvrigt, at retsafgørelser og officielt bekræftede dokumenter bør være fuldt ligestillede med hensyn til anerkendelse, ligesom det er tilfældet i henhold til Bruxelles II-forordningen. Parlamentets ændringsforslag nr. 29 er derfor optaget i det ændrede forslag, der i øvrigt med hensyn til officielt bekræftede dokumenter indeholder de samme regler som i artikel 33 hvad angår retsafgørelser, herunder specielt muligheden for formel fastslåelse af anerkendelsen.

Omhandlede bestemmelser:

- betragtning nr. 17 og 18
- artikel 54

Kommissionen kan således optage ændringsforslag nr. 18 (a)), 19, og 29 (første del)

b) Kommissionen kan ligeledes acceptere, at notarer udtrykkeligt sidestilles med de myndigheder, der medvirker ved udfærdigelsen af eksigibilitetserklæringer. Den finder i øvrigt, at udtrykket "myndighed" i forvejen også omfattede notarer.

Omhandlede bestemmelser:

- artikel 35, stk. 1
- bilag II og VI, punkt 3

Kommissionen accepterer således ændringsforslag nr. 28, 29 (in fine), 33 og 34.

⁵ EFT L 160 af 30. juni 2000

2.1.3. Ændring angående kompetence i forsikringsager

Europa-Parlamentet foreslår, at man begrænser antallet af kompetente retter i forsikringsager som omhandlet i artikel 9, nr. 2. Denne artikel tager sigte på at åbne mulighed for, at et forsikringselskab kan sagsøges ved retten på det sted, hvor forsikringstageren, den sikrede eller den begunstigede har bopæl, uden nogen sondring mellem forsikringsaftalernes art (individuel forsikring eller gruppeforsikring)⁶. Parlamentet finder, at denne mulighed kun bør gælde for individuelle forsikringsaftaler, således at man undgår en for stor spredning af kompetente retter med alt for store økonomiske konsekvenser for forsikringselskaberne. Det foreslås derfor at ændre denne bestemmelse således, at muligheden kun gælder for individuelle forsikringsaftaler.

Kommissionen kan delvis acceptere denne ændring. Muligheden for, at forsikringstageren kan anlægge sag for retten ved sin bopæl uden hensyn til forsikringsaftalens art, findes allerede i Bruxelles-konventionen, og det ville være et tilbageskridt at ophæve den. Kommissionen kan derimod godt acceptere, at udvidelsen af denne retsbeskyttelse til også at omfatte den sikrede og den begunstigede kun skal gælde i de situationer, hvor der er tale om en individuel forsikringsaftale, således at man undgår en alt for stor forøgelse af antallet af kompetente retter.

Omhandlet bestemmelse: artikel 9, stk. 1, nr. 2

Kommissionen kan derfor delvis acceptere ændringsforslag nr. 22.

2.1.3.1. Ændring af fristen for fremlæggelse af en rapport om forordningens anvendelse.

Parlamentet foreslår, at rapporten også skal indeholde en vurdering af forordningens virkninger for små og mellemstore virksomheder, og at den skal udarbejdes to år i stedet for fem år efter forordningens ikrafttrædelse.

Kommissionen kan acceptere første del af ændringsforslaget. Den kan derimod ikke acceptere, at fristen afkortes fra fem til to år. I betragtning af den i dag meget lange sagsbehandlingstid ved medlemsstaternes domstole vil man ikke kunne råde over de statistiske oplysninger og de nationale retsafgørelser truffet i henhold til forordningen, der er nødvendige for at udarbejde rapporten, inden for dette tidsrum.

Omhandlet bestemmelse: artikel 65

Kommissionen accepterer ændringsforslag nr. 31 (anden del).

2.1.3.2. Ændring med fastsættelse af en frist for ikrafttrædelsen efter vedtagelsen

En forordning træder normalt i kraft på den tyvende dag efter dens vedtagelse. Men i betragtning af sagens komplekse karakter bør de implicerede parter have en længere tilpasningsfrist (seks måneder). Denne frist må dog regnes fra forordningens vedtagelse og ikke fra dens offentliggørelse i EF-Tidende.

⁶ Artikel 8 i Bruxelles-konventionen giver kun forsikringstageren, men ikke den sikrede eller begunstigede, denne mulighed.

Omhandlet bestemmelse: artikel 67

Kommissionen kan delvis acceptere ændringsforslag nr. 32.

2.2. IKKE ACCEPEREDE ÆNDRINGSFORSLAG

2.2.1. Ændringer i forbindelse med indføjelser af en artikel 17 a) (tilladelse af klausuler om henvisning af tvister til en udenretslig instans for bilæggelse af tvister på forbrugerområdet)

Kommissionen bemærker, at Europa-Parlamentet ikke har foretaget nogen ændringer i artikel 16, der opstiller kompetenceregler ud fra forbrugerbeskyttelseshensyn. Det har i øvrigt ikke ønsket at tillade kontraktbestemmelser, der for forbrugeraftalers vedkommende åbner mulighed for at henvise tvister til en anden ret end retten ved forbrugerens bopæl og dermed fravige det beskyttelsesprincip, der er opstillet i artikel 16 (principiell kompetence for forbrugerens hjemting). **Kommissionen har opmærksomt fulgt debatten i Parlamentet herom. Den vil tage systemet op til fornyet gennemgang, når forordningen er trådt i kraft, under hensyn til udviklingen inden for alternative former for konfliktløsning. Kommissionen har indføjet en ny betragtning nr. 14 a herom.**

Derimod foreslår Parlamentet, at forbrugeren og sælgeren forud for enhver tvist skal kunne aftale at forelægge eventuelle tvister for en udenretslig instans. Der foreslås knyttet en række betingelser hertil, bl.a. at en sådan ordning skal "godkendes" af Kommissionen.

Kommissionen deler den bekymring, der ligger til grund for dette ændringsforslag og Parlamentets ønske om at betragte forordningsforslaget som led i en pakke med lovgivningsmæssige og ikke-lovgivningsmæssige foranstaltninger omfattende indførelse af udenretslige systemer for bilæggelse af tvister. Den anerkender det ønskelige i, at parterne kan afgøre deres tvister i mindelighed i stedet for at skulle anlægge sag for statslige domstole, og at sagsanlæg altid bør være sidste udvej. Den bemærker i øvrigt, at forbrugeren i praksis som oftest gør brug af de udenretslige instanser, når han har mulighed herfor. I den forbindelse arbejdes der meget både i erhvervslivet og i flere institutioner på at bane vej for indførelse af sådanne systemer til alternativ konfliktløsning⁷.

Man er imidlertid endnu ikke nået så langt med dette arbejde, at det allerede i dag er muligt at pålægge forbrugerne pligt til at søge tvisten løst gennem en udenretslig ordning for bilæggelse af tvister, før de gør brug af de muligheder, forordningen giver dem med hensyn til den internationale kompetence. For det første ville en sådan løsning kunne rejse forfatningsmæssige problemer i nogle medlemsstater. For det andet er de pågældende ordninger endnu ikke blevet indført. Og for det tredje er de processuelle forbindelser mellem ordninger for alternativ bilæggelse af tvister og søgsmål ved domstolene (f.eks. med hensyn til forældelse) meget komplicerede og bør afklares nærmere.

Under alle omstændigheder agter Kommissionen at arbejde videre med de igangværende initiativer inden for alternativ bilæggelse af tvister på

⁷ Se bl.a. Kommissionens meddelelse og Rådets resolution om indførelse af et europæisk net for udenretslig bilæggelse af tvister på forbrugerområdet (EEJ-net)

forbrugerområdet. Ved udarbejdelsen af den rapport, den skal fremlægge 5 år efter forordningens ikrafttrædelse i henhold til forordningens artikel 65, vil den vurdere situationen og tage de relevante bestemmelser i forordningen op til fornyet gennemgang.

Omhandlet bestemmelse: artikel 16 og 17 a) (ny)

Kommissionen kan således ikke acceptere ændringsforslag nr. 38 og 39.

2.2.2 *Ændringer angående artikel 15 (definition af forbrugeraftaler omfattet af kompetencereglerne i artikel 16)*

Europa-Parlamentet foreslår et nyt stykke med en definition af begrebet "virksomhed rettet mod" en eller flere medlemsstater, hvor kriteriet for, om der foreligger en sådan virksomhed, specielt skal baseres på ethvert forsøg fra den erhvervsdrivendes side på at begrænse sin erhvervsmæssige virksomhed til transaktioner med forbrugere bosat i bestemte medlemsstater.

Kommissionen er ikke i stand til at optage dette ændringsforslag, der strider mod selve filosofien bag denne bestemmelse. Denne definition er baseret på det - i alt væsentligt amerikanske - princip om "virksomhed" som et overordnet tilknytningskriterium for, hvilket lands retter der er kompetente, og dette princip findes slet ikke i den fremgangsmåde, forordningen er baseret på. At der foreligger en forbrugertvist, hvilket er afgørende for, hvilken domstol sagen indbringes for, forudsætter, at der forinden findes en forbrugeraftale. Selve eksistensen af en sådan aftale forekommer at være en klar indikation af, at den pågældende leverandør af varer eller tjenester har rettet sin erhvervsvirksomhed mod det land, hvori forbrugeren er bosat. Endelig er denne definition heller ikke ønskelig, fordi den kan virke i retning af en ny opsplitning af markedet inden for Det Europæiske Fællesskab.

Omhandlet bestemmelse: betragtning nr. 13 og artikel 15

Kommissionen ser sig ikke i stand til at optage ændringsforslag nr. 36 og 37.

2.2.3 *Indføjelser af en ny artikel 55 a) om fuldbyrdelse af afgørelser truffet inden for rammerne af et alternativt system for bilæggelse af tvister*

Parlamentet foreslår, at sådanne afgørelser skal være eksigible på lige fod med officielt bekræftede dokumenter.

Det kan Kommissionen ikke acceptere, fordi det strider i mod hele filosofien bag forordningen. En afgørelse truffet inden for rammerne af et udenretsligt system for bilæggelse af tvister kan tænkes ikke at være truffet eller udstedt af en person tillagt offentlig myndighed, og den vil derfor under ingen omstændigheder kunne sidestilles med et eksigibelt officielt bekræftet dokument.

Omhandlet bestemmelse: artikel 55 a) (ny)

Kommissionen kan ikke acceptere ændringsforslag nr. 41 og heller ikke sidste del (b) af ændringsforslag nr. 18 (se ovenfor under punkt 2.1.2.)

2.2.4 *Andre ændringer, som Kommissionen ikke har accepteret*

2.2.4.1 Indføjelser af en ny betragtning nr. 4 d) (ændringsforslag nr. 5)

Kommissionen kan ikke acceptere dette ændringsforslag, som placerer forordningen i en "pakke" bestående af lovgivningsmæssige og ikke-lovgivningsmæssige foranstaltninger og henviser til en "afgørelse" fra Kommissionen om indførelse af udenretslige systemer for bilæggelse af tvister og særlige procedurer for små fordringer ("small claims"). Denne betragtning er ikke forenelig med den principielle regel om, at en betragtning alene har til formål at forklare bestemmelserne i forordningen. I øvrigt kan Kommissionen, selv om den deler Parlamentets ønske om hurtigt at få udviklet alternative systemer til bilæggelse af tvister, ikke acceptere, at vedtagelsen af en forordning gøres betinget heraf. For det første har forordningen horisontal karakter og tager sigte på at fastlægge kompetenceregler for hele det civilretlige område og ikke kun for tvister på forbrugerområdet. For det andet vil der altid være behov for kompetenceregler, selv om der indføres systemer til alternativ bilæggelse af tvister.

2.2.4.2 Ændring af betragtning nr. 5 (ændringsforslag nr. 14)

Kommissionen ser sig ikke i stand til at optage dette ændringsforslag (gående ud på, at forordningen ikke vedtages, før Bruxelles-konventionen er blevet revideret), som strider mod Amsterdam-traktaten og ikke tager hensyn til, at det civilretlige samarbejde er lagt ind under Fællesskabet.

2.2.4.3 Andre ændringsforslag angående betragtingerne

Ændringsforslag nr. 2, 7, 8, 10, 12 og 13, 20 og 36 minder enten om principper, der følger af traktaten, eller pålægger Kommissionen forpligtelser, eller de modsvares ikke af bestemmelser i forordningen. Kommissionen kan ikke acceptere dem.

Ændret forslag til

RÅDETS FORORDNING

om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR -

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 61, litra c),

under henvisning til forslag fra Kommissionen¹,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet²

under henvisning til udtalelse fra Det Økonomiske og Sociale Udvalg³, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Fællesskabet har sat sig det mål at bevare og udbygge Unionen som et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hvor der er fri bevægelighed for personer; for gradvis at virkeliggøre dette mål vedtager Fællesskabet bl.a. de foranstaltninger med hensyn til civilretligt samarbejde, der er nødvendige for, at det indre marked kan fungere efter hensigten;
- (2) forskellene mellem de nationale regler om kompetence og anerkendelse af retsafgørelser virker hæmmende for det indre marked; det er tvingende nødvendigt at vedtage bestemmelser, der kan gøre reglerne om kompetencekonflikter i borgerlige sager, herunder handelssager, mere ensartede, og at forenkle de krævede formaliteter for at fremme en hurtig og enkel anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser;
- (3) dette område henhører under det civilretlige samarbejde efter traktatens artikel 65;
- (4) målene for denne forordning kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne og kan derfor i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet, jf. traktatens artikel 5, kun gennemføres på fællesskabsplan; denne forordning er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, begrænset til det mindstemål,

¹ EFT C 376 af 28.12.1999, KOM(1999) 348 endelig.

² EFT ...

³ EFT C 117 af 26.4.2000.

der er nødvendigt for at nå disse mål, og er ikke mere vidtgående, end hvad der er nødvendigt hertil;

- (5) inden for rammerne af EF-traktatens artikel 293, fjerde led, indgik medlemsstaterne den 27. september 1968 Bruxelles-konventionen om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (i det følgende benævnt "Bruxelles-konventionen"); denne konvention, der indgår i gældende fællesskabsret og er blevet udvidet til at omfatte samtlige nye medlemsstater⁴, har været genstand for en revision, og Rådet har givet sin tilslutning til indholdet af den reviderede tekst; det drejer sig nu om at sikre kontinuiteten i de resultater, der blev opnået ved denne revision;
- (6) for at virkeliggøre målet om fri bevægelighed for retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, er det nødvendigt og ønskeligt, at reglerne om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser fastlægges i en bindende og umiddelbart gældende fællesskabsretsakt;
- (7) det er vigtigt, at hovedparten af de civilretlige områder kommer til at indgå i denne forordnings materielle anvendelsesområde, og undtagelser fra dette anvendelsesområde bør derfor begrænses mest muligt;
- (8) tvister omfattet af denne forordning må frembyde en tilknytning til de medlemsstaters område, der er bundet af denne forordning; de fælles regler finder derfor principielt anvendelse, når den sagsøgte har bopæl i en af disse medlemsstater;
- (9) sagsøgte med bopæl i et tredjeland kan være underlagt de regler om kompetencekonflikter, der gælder i den stat, hvor den ret, sagen indbringes for, er beliggende, og sagsøgte med bopæl i en medlemsstat, der ikke er bundet af denne forordning, bør fortsat kunne være underlagt Bruxelles-konventionen; med henblik på at sikre den frie bevægelighed for retsafgørelser bør retsafgørelser truffet på grundlag af disse regler anerkendes og fuldbyrdes på Fællesskabets område efter reglerne i denne forordning;
- (10) kompetencereglerne må frembyde en høj grad af forudsigelighed og være baseret på sagsøgtes bopæl som det principielle kriterium; dette kompetencekriterium bør altid gælde, undtagen i enkelte velafgrænsede tilfælde, hvor det på grund af tvistens genstand eller af hensyn til aftalefriheden er berettiget at lægge et andet tilknytningskriterium til grund; for at gøre de fælles regler mere gennemsigtige og forhindre kompetencekonflikter bør juridiske personers hjemsted defineres selvstændigt;
- (11) det grundlæggende kompetencekriterium, der er baseret på den sagsøgtes bopæl, bør suppleres med alternative kriterier, som bør kunne anvendes, når der er en nær sammenhæng mellem ret og tvist, eller for at fremme en god retspleje;

⁴ Se konsolideret udgave i EFT C 27 af 26.1.1998, s. 1.

- (12) for forsikringsaftaler, arbejdsaftaler og forbrugeraftaler er det ønskeligt at beskytte den svage part og som en undtagelse fra hovedreglen sætte denne i stand til i givet fald at anlægge sag ved retten på sin bopæl;
- ~~(13) der bør tages hensyn til den øgede udbredelse af ny kommunikationsteknologi, bl.a. på forbrugerområdet; i særdeleshed bør markedsføring af varer og tjenesteydelser via et elektronisk medium, der er tilgængeligt i en medlemsstat, betragtes som en aktivitet rettet mod denne stat; er denne stat forbrugers bopælsstat, bør denne nyde godt af den beskyttelse, forordningen giver ham, når han fra sin bopæl indgår en forbrugeraftale ad elektronisk vej;~~
- (14) aftalefriheden for parter i andre aftaler end arbejds-, forsikrings- og forbrugeraftaler med hensyn til valg af værneting bør respekteres; værnetingsklausuler i aftaler mellem parter af ulige styrke bør derimod reguleres;
- (14 a) hvad specielt angår værnetingsklausuler i forbrugeraftaler, bør der umiddelbart efter forordningens ikrafttrædelse foretages en fornyet gennemgang af den fastlagte ordning under hensyn til udviklingen inden for udenretslig bilæggelse af tvister, som bør fremmes;**
- (15) der bør foretages de lempelser i forordningens principielle regler, der er nødvendige for at tage hensyn til særlige retsplejeregler i nogle medlemsstater; med henblik herpå bør nogle af de bestemmelser, der er fastsat i protokollen i bilaget til Bruxelles-konventionen indføjes i forordningen;
- (16) af hensyn til en harmonisk retspleje på fællesskabsplan er det nødvendigt at forhindre, at der træffes indbyrdes uforenelige afgørelser i to medlemsstater, der er kompetente i henhold til forordningen; der bør indføres en klar og automatisk fremgangsmåde for løsning af problemer i forbindelse med litispændens og indbyrdes sammenhængende sager, og i betragtning af de forskelle, der består mellem de enkelte stater med hensyn til den dato, hvor en sag betragtes som "verserende", er det ønskeligt at indføje en selvstændig definition af denne dato;
- (17) den gensidige tillid mellem domsmyndighederne inden for Fællesskabet gør det berettiget, at retsafgørelser truffet i en medlemsstat automatisk anerkendes, uden at det er nødvendigt at træffe nogen særlig foranstaltning, medmindre afgørelsen anfægtes; **det samme er tilfældet med officielt bekræftede dokumenter, der på samme måde som retsafgørelser er akter hidrørende fra en offentlig myndighed og derfor besidder samme beviskraft;**
- (18) denne gensidige tillid gør det også berettiget, at proceduren for fuldbyrdelse i en medlemsstat af en retsafgørelse truffet **eller et officielt bekræftet dokument udfærdiget** i en anden medlemsstat må være effektiv og hurtig; med henblik herpå bør en retsafgørelse erklæres eksigibel næsten automatisk, efter en simpel formel efterprøvelse af de forelagte dokumenter, uden at retten på eget initiativ kan gøre en af de grunde til ikke at fuldbyrde den, der er anført i denne forordning, gældende;

- (19) for at sagsøgte kan varetage sine rettigheder, må han i givet fald kunne indgive appel, der skal behandles efter reglerne om kontradiktorisk procedure, mod en truffet retsafgørelse, hvis han finder, at der foreligger en grund til ikke at anerkende den; også den part, der er anmoder om fuldbyrdelse, bør kunne appellere en afgørelse om at afvise at erklære en retsafgørelse eksigibel;
- (20) det er vigtigt at sikre kontinuiteten mellem Bruxelles-konventionen og denne forordning, og med henblik herpå bør der fastsættes overgangsbestemmelser; samme kontinuitet bør gælde med hensyn til EF-Domstolens fortolkning af Bruxelles-konventionen, og protokollen af 1971⁵ bør fortsat finde anvendelse i sager, der allerede verserer på datoen for forordningens ikrafttrædelse;
- (21) i overensstemmelse med artikel 1 og 2 i protokollerne om Det Forenede Kongeriges og Irlands stilling samt om Danmarks stilling⁶ deltager disse stater ikke i vedtagelsen af denne forordning; denne forordning er derfor ikke bindende for hverken Det Forenede Kongerige, Irland eller Danmark, og finder ikke anvendelse over for dem;
- (22) da Bruxelles-konventionen fortsat gælder i forholdet mellem de medlemsstater, der er bundet af denne forordning, og de medlemsstater, der ikke er, er det vigtigt at fastlægge klare regler om forholdet mellem forordningen og Bruxelles-konventionen;
- (23) for at sikre denne sammenhæng er det desuden nødvendigt at fastsætte, at denne forordning ikke berører de regler om kompetence og om anerkendelse af retsafgørelser, der er fastlagt i fællesskabsretsakter;
- (24) opfyldelsen af de internationale forpligtelser, medlemsstaterne har indgået, indebærer, at denne forordning ikke kan berøre de konventioner, medlemsstaterne er parter i, og som omhandler særlige områder;
- (25) Kommissionen bør senest fem år efter ikrafttrædelsen af denne forordning undersøge dens anvendelse og i givet fald foreslå de fornødne ændringer -

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

⁵ Se konsolideret udgave i EFT C 27 af 26.1.1998, s. 1 og 28.

⁶ EFT C 340 af 10.11.1997, s. 99 og 101.

Kapitel I - Anvendelsesområde

Artikel 1

Denne forordning finder anvendelse på borgerlige sager, herunder handelssager, uanset domsmyndighedens art. Den omfatter i særdeleshed ikke sager om skat, told eller administrative anliggender.

Den finder ikke anvendelse på:

- 1) fysiske personers retlige status samt deres rets- og handleevne, formueforhold mellem ægtefæller samt arv efter loven eller testamente
- 2) konkurs, akkord og andre lignende ordninger
- 3) social sikring
- 4) voldgift.

Kapitel II - Kompetence

AFDELING 1

ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 2

Med forbehold af bestemmelserne i denne forordning skal personer, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset deres nationalitet, sagsøges ved retterne i denne medlemsstat.

Personer, som ikke er statsborgere i den medlemsstat, hvor de har bopæl, er undergivet de kompetenceregler, der gælder for landets egne statsborgere.

Selskabers og andre juridiske personers hjemsted afgøres efter reglerne i artikel 57.

Ved "medlemsstat" forstås, medmindre andet fastsættes, en medlemsstat, der er bundet af denne forordning.

Artikel 3

Personer, der har bopæl på en medlemsstats område, kan kun sagsøges ved retterne i en anden medlemsstat i medfør af de regler, der er fastsat i afdeling 2-7 i dette afsnit.

I særdeleshed kan de nationale kompetenceregler, der angivet i bilag I, ikke gøres gældende imod dem.

Artikel 4

Har sagsøgte bopæl i et tredjeland, afgøres retternes kompetence i hver enkelt medlemsstat efter landets egen lovgivning. jf. dog artikel 22 og 23.

Over for en sagsøgt, der har bopæl i et tredjeland, kan enhver, der har bopæl på en medlemsstats område, uanset sin nationalitet, i lighed med landets egne statsborgere påberåbe sig de kompetenceregler, som gælder dér, herunder navnlig de regler, der er nævnt i bilag I.

Har sagsøgte bopæl i en medlemsstat, der ikke er bundet af denne forordning, afgøres retternes kompetence i henhold til Bruxelles-konventionen i den i denne medlemsstat gældende version.

AFDELING 2 - SÆRLIGE KOMPETENCEREGLER

Artikel 5

En person med bopæl på en medlemsstats område kan sagsøges i en anden medlemsstat

- 1)
 - a) i sager om kontraktforhold, ved retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes
 - b) medmindre andet er aftalt, er opfyldelsesstedet for den forpligtelse, der ligger til grund for sagen:
 - i sager om salg af varer, det sted i en medlemsstat, hvor varerne er eller skulle have været leveret i henhold til aftalen
 - i sager om levering af tjenesteydelser, det sted i en medlemsstat, hvor tjenesteydelserne er eller skulle have været leveret i henhold til aftalen
 - c) er litra b) ikke relevant, finder litra a) anvendelse
- 2) i sager om underholdspligt, ved retten på det sted, hvor den berettigede har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted, eller, ved krav i forbindelse med en sag om en persons retlige status, ved den ret, der efter sin egen lovgivning er kompetent i sagen, medmindre denne kompetence alene støttes på en af parternes nationalitet
- 3) i sager om erstatning uden for kontrakt, ved retten på det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået eller vil kunne foregå
- 4) i sager, i hvilke der påstås erstatning eller genoprettelse af en tidligere tilstand i anledning af en strafbar handling, ved den ret, hvor straffesagen er anlagt, såfremt denne ret i henhold til sin egen lovgivning kan påkende borgerlige krav.

Med forbehold af mere gunstige nationale bestemmelser kan personer, der har bopæl i en medlemsstat, og mod hvem der indledes retsforfølgning for en uagtsom lovovertrædelse, ved retter kompetente i straffesager i en anden medlemsstat, hvor de pågældende ikke er statsborgere, til at varetage deres forsvar vælge personer, der er beføjede hertil, selv når de ikke personligt giver møde. Den ret, der behandler sagen, kan dog bestemme, at den pågældende skal give møde personligt; har personligt fremmøde ikke fundet sted, kan de øvrige kontraherende stater afslå at anerkende eller fuldbyrde den afgørelse, der er truffet med hensyn til et borgerligt krav, uden at den pågældende har haft mulighed for at varetage sine interesser under sagen

- 5) i sager vedrørende driften af en filial, et agentur eller en lignende virksomhed, ved retten på det sted, hvor virksomheden er beliggende

5 a) I sin egenskab af stifter af en trust, trustee eller begunstiget ved en trust oprettet enten i henhold til loven eller skriftligt eller ved en mundtlig aftale, der er bekræftet skriftligt, ved retterne i den medlemsstat, på hvis område trusten har hjemsted.

6) i sager om indsigelse mod betaling af den bjærgeløn, der forlanges for bjærgning, som er kommet en skibsladning eller fragt til gode, ved den ret, inden for hvis område der i den nævnte ladning eller i den dertil knyttede fragt:

a) er gjort arrest for at sikre sådan betaling

eller

b) kunne have været gjort arrest, men hvor der er ydet kaution eller stillet anden sikkerhed.

Første afsnit finder kun anvendelse, såfremt det gøres gældende at sagsøgte har rettigheder i den nævnte skibsladning eller fragt, eller at han på bjærgningstidspunktet havde sådanne rettigheder.

Artikel 6

En person, der har bopæl på en medlemsstats område, kan endvidere sagsøges:

1) såfremt der er flere sagsøgte, ved retten i den retskreds, hvor en af de sagsøgte har bopæl, forudsat at kravene er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige afgørelser i tilfælde af, at kravene blev påkendt hver for sig

2) når der er tale om krav mod den pågældende som tredjemand, ved den ret, hvor den oprindelige sag er anlagt, medmindre denne kun er anlagt for at unddrage den pågældende det værneting, der ville være kompetent i hans sag.

Kompetence efter nr. 2 kan ikke gøres gældende i hverken Tyskland eller Østrig. Enhver person, der har bopæl på en anden medlemsstats område, kan sagsøges ved retterne:

- i Tyskland, i henhold til § 68, 72, 73 og 74 i Zivilprozessordnung angående procesunderretning

- i Østrig, jf. § 21 i Zivilprozessordnung angående procesunderretning

3) når der er tale om et modkrav, der udspringer af den samme aftale eller det samme forhold, som hovedkravet støttes på, ved den ret, hvor sagen om hovedkravet er anlagt

4) i sager om kontraktforhold, såfremt sagen kan forenes med en sag om rettigheder over fast ejendom mod samme sagsøgte, ved retten i den medlemsstat, hvor ejendommen er beliggende.

Artikel 7

Hvis en ret i en medlemsstat i henhold til denne forordning har kompetence til at afgøre sager om ansvar i forbindelse med brugen eller driften af et skib, har denne ret eller enhver anden ret, som i henhold til den interne lovgivning i den pågældende stat træder i stedet for førstnævnte ret, også kompetence til at afgøre krav om begrænsning af dette ansvar.

AFDELING 3

KOMPETENCE I FORSIKRINGSSAGER

Artikel 8

I forsikringsager afgøres kompetencen efter bestemmelserne i denne afdeling, jf. dog artikel 4 og artikel 5, nr. 5.

Artikel 9

En forsikringsgiver, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges:

- 1) ved retterne i den medlemsstat, på hvis område han har bopæl, eller
- 2) i en anden medlemsstat, **ved retten på det sted, hvor forsikringstageren har bopæl, eller i tilfælde, hvor der anlægges sag angående en individuel forsikringsaftale af forsikringstageren, den sikrede eller den begunstigede, ved retten på det sted, hvor sagsøger har bopæl** i tilfælde, hvor sagen anlægges af forsikringstageren, den sikrede eller den begunstigede, ved retten på det sted, hvor sagsøger har bopæl, eller
- 3) såfremt det drejer sig om en co-assurandør, ved den ret i en medlemsstat, ved hvilken der er anlagt sag mod den ledende assurandør.

Har forsikringsgiveren ikke bopæl på en medlemsstats område, men er indehaver af en filial, et agentur eller en lignende virksomhed i en medlemsstat, anses han i sager vedrørende driften af en sådan virksomhed som havende bopæl på denne medlemsstats område.

Artikel 10

I sager om ansvarsforsikring eller forsikring af fast ejendom kan forsikringsgiveren sagsøges ved retten på det sted, hvor skadetilføjelsen er foregået. Det samme gælder, når fast ejendom og løsøre er omfattet af samme forsikringsaftale og genstand for samme skadestilfælde.

Artikel 11

I sager om ansvarsforsikring kan forsikringsgiveren endvidere sagsøges ved den ret, hvor skadelidte har anlagt sag mod den sikrede, såfremt den lovgivning, der gælder for denne ret, indeholder hjemmel dertil.

Bestemmelserne i artikel 8, 9 og 10 finder anvendelse i tilfælde, hvor skadelidte anlægger sag direkte mod forsikringsgiveren, såfremt der er hjemmel for et direkte sagsanlæg.

Såfremt lovgivningen om et sådant direkte sagsanlæg indeholder hjemmel til at inddrage forsikringstageren eller den sikrede i sagen, er den ret, hvor sagen er anlagt i henhold til stk. 2, også kompetent i forhold til disse personer.

Kompetence efter denne artikel kan ikke gøres gældende i hverken Tyskland eller Østrig. Enhver person med bopæl på en anden medlemsstats område kan sagsøges ved retterne:

- i Tyskland, i henhold til § 68, 72, 73 og 74 i Zivilprozessordnung angående procesunderretning
- i Østrig, efter reglerne i § 21 i Zivilprozessordnung angående procesunderretning.

Artikel 12

Med forbehold af bestemmelserne i artikel 11, stk. 3, kan forsikringsgiveren kun anlægge sag ved retterne i den medlemsstat, på hvis område sagsøgte har bopæl, hvad enten sagsøgte er forsikringstager, sikret eller begunstiget.

Bestemmelserne i denne afdeling berører ikke retten til at fremsætte modkrav ved den ret, der behandler hovedkravet i overensstemmelse med bestemmelserne i denne afdeling.

Artikel 13

Bestemmelserne i denne afdeling kan kun fraviges ved en aftale om værneting:

- 1) der er indgået, efter at tvisten er opstået, eller
- 2) der giver forsikringstageren, den sikrede eller den begunstige ret til at anlægge sag ved andre retter end dem, der er nævnt i denne afdeling, eller
- 3) der er indgået mellem en forsikringstager og en forsikringsgiver, som på tidspunktet for forsikringsaftalens indgåelse havde deres bopæl eller sædvanlige opholdssted på samme medlemsstats område, med det formål, at retterne i denne stat skal være kompetente også i tilfælde af, at skadetilføjelsen er foregået i udlandet, medmindre en sådan aftale om værneting ikke er tilladt efter lovgivningen i den pågældende medlemsstat, eller

- 4) der er indgået af en forsikringstager, der ikke har bopæl på en medlemsstats område, medmindre det drejer sig om en lovpligtig forsikring eller en forsikring vedrørende en fast ejendom, som er beliggende i en medlemsstat, eller
- 5) der vedrører en forsikringsaftale, som dækker en eller flere af de i artikel 14 nævnte risici.

Artikel 14

De i artikel 13, nr. 5, omhandlede risici er: "store risici" som omhandlet i artikel 5, litra d), Rådets direktiv 73/239/EØF⁷ samt enhver risiko i forbindelse med en af disse risici.

AFDELING 4

KOMPETENCE I SAGER OM FORBRUGERAFTALER

Artikel 15

I sager om aftaler indgået af en person (forbrugeren) med henblik på brug, der må anses at ligge uden for hans erhvervsmæssige virksomhed, afgøres kompetencen efter bestemmelserne i denne afdeling, jf. dog artikel 4 og artikel 5, nr. 5:

- 1) når sagen vedrører køb af løsøregerstande, hvor købesummen skal betales i rater
- 2) når sagen vedrører lån, der skal tilbagebetales i rater, eller andre kreditdispositioner, som er bestemt til finansiering af køb af sådanne genstande
- 3) i alle andre tilfælde, når aftalen er indgået med en person, der udøver erhvervsmæssig virksomhed i den medlemsstat, på hvis område forbrugeren har bopæl, eller på en hvilken som helst måde retter sådan virksomhed mod denne medlemsstat eller mod flere lande inklusive denne medlemsstat, såfremt aftalen indgår som led i denne virksomhed.

Har forbrugeren medkontrahent ikke bopæl på en medlemsstats område, men er indehaver af en filial, et agentur eller en lignende virksomhed i en medlemsstat, anses han i sager vedrørende driften af en sådan virksomhed som havende bopæl på denne stats område.

Bestemmelserne i denne afdeling finder ikke anvendelse på transportaftaler bortset fra aftaler, hvorved der for en samlet pris ydes en kombination af rejse og ophold.

⁷ EFT L 228 af 16.8.1973, p 3.

Artikel 16

Sager, som en forbruger agter at rejse mod sin medkontrahent, kan anlægges enten ved retterne i den medlemsstat, på hvis område medkontrahenten har bopæl, eller ved retten på det sted, hvor forbrugeren har bopæl.

Sager, som agtes rejst mod forbrugeren af forbrugers medkontrahent, kan kun anlægges ved retterne i den medlemsstat, på hvis område forbrugeren har bopæl.

Stk. 1 og 2 berører ikke retten til at fremsætte modkrav ved den ret, der behandler hovedkravet i overensstemmelse med bestemmelserne i denne afdeling.

Artikel 17

Bestemmelserne i denne afdeling kan kun fraviges ved en aftale om værneting:

- 1) der er indgået, efter at tvisten er opstået
eller
- 2) der giver forbrugeren ret til at anlægge sag ved andre retter end dem, der er nævnt i denne afdeling
eller
- 3) der er indgået mellem en forbruger og hans medkontrahent, som på tidspunktet for aftalens indgåelse havde deres bopæl eller sædvanlige opholdssted på samme medlemsstats område, og tillægger retterne i denne medlemsstat kompetence, medmindre en sådan aftale om værneting ikke er tilladt efter lovgivningen i den pågældende stat.

AFDELING 5

KOMPETENCE I SAGER OM INDIVIDUELLE ARBEJDSAFTALER

Artikel 18

I sager om individuelle arbejdsaftaler afgøres kompetencen efter bestemmelserne i denne afdeling, jf. dog artikel 4 og artikel 5, nr. 5.

Har en arbejdstager indgået en individuel arbejdsaftale med en arbejdsgiver, der ikke har bopæl i en medlemsstat, men er indehaver af en filial, et agentur eller en lignende virksomhed i en af medlemsstaterne, anses arbejdsgiveren i sager vedrørende driften af en sådan filial, et sådant agentur eller en sådan virksomhed som havende bopæl på denne medlemsstats område.

Artikel 19

En arbejdsgiver, der har bopæl på en medlemsstats område, kan sagsøges:

- 1) ved retterne i den medlemsstat, på hvis område han har bopæl, eller
- 2) i en anden medlemsstat:
 - a) ved retten på det sted, hvor arbejdstageren sædvanligvis udfører sit arbejde, eller ved retten på det sidste sted, hvor han sædvanligvis udførte sit arbejde, eller
 - b) såfremt arbejdstageren ikke sædvanligvis udfører eller udførte sit arbejde i samme land, ved retten på det sted, hvor den virksomhed, der ansatte arbejdstageren, er eller var beliggende.

Artikel 20

En arbejdsgiver kan kun anlægge sag ved retterne i den medlemsstat, på hvis område arbejdstageren har bopæl.

Bestemmelserne i denne afdeling berører ikke retten til at fremsætte modkrav ved den ret, der behandler hovedkravet i overensstemmelse med bestemmelserne i denne afdeling.

Artikel 21

Bestemmelserne i denne afdeling kan kun fraviges ved en aftale om værneting, der er indgået, efter at tvisten er opstået, eller giver arbejdstageren ret til at anlægge sag ved andre retter end dem, der er nævnt i denne afdeling.

AFDELING 6

ENEKOMPETENCE

Artikel 22

Enekompetente, uden hensyn til bopæl, er:

- 1) i sager om rettigheder over fast ejendom samt om leje eller forpagtning af fast ejendom, retterne i den medlemsstat, hvor ejendommen er beliggende

i sager om leje- og forpagtningsaftaler vedrørende fast ejendom, der er indgået til midlertidig privat brug for et tidsrum af højst seks på hinanden følgende måneder, er dog også retterne i den medlemsstat, på hvis område sagsøgte har bopæl, kompetente, under forudsætning af, at lejer eller forpagter er en fysisk person, og at ejer og lejer eller forpagter har bopæl på samme medlemsstats område

- 2) i sager om gyldighed, ugyldighed eller opløsning af selskaber og andre juridiske personer, der har deres hjemsted på en medlemsstats område, eller af beslutninger truffet af disses organer, retterne i den pågældende stat. Ved afgørelsen af, hvor dette hjemsted er beliggende, skal retten anvende de internationalprivatretnlige regler, som gælder for den
- 3) i sager om gyldigheden af indførelsen i offentlige registre, retterne i den medlemsstat, på hvis område registrene føres
- 4) i sager om registrering eller gyldighed af patenter, varemærker, mønstre og modeller samt andre lignende rettigheder, der forudsætter deponering eller registrering, retterne i den medlemsstat, på hvis område der er ansøgt om deponering eller registrering, eller hvor deponering eller registrering er foretaget eller ifølge bestemmelserne i Fællesskabets eller en international konvention anses for at være foretaget.

Med forbehold af Det Europæiske Patentkontors kompetence i henhold til den europæiske patentkonvention undertegnet den 5. oktober 1973 i München er retterne i hver medlemsstat uden hensyn til bopæl enekompetente i sager om registrering eller gyldighed af europæiske patenter meddelt for den pågældende stat

- 5) i sager om fuldbyrdelse af retsafgørelser, retterne i den medlemsstat, på hvis område fuldbyrdelsesstedet er beliggende.

AFDELING 7

AFTALER OM VÆRNETING

Artikel 23

Såfremt parterne i tilfælde, hvor mindst en af dem har bopæl på en medlemsstats område, har aftalt, at en ret eller retterne i en medlemsstat skal være kompetente til at påkende allerede opståede tvister eller fremtidige tvister i anledning af et bestemt retsforhold, er denne ret eller retterne i den pågældende stat kompetente. Medmindre parterne har aftalt andet, er denne ret eller disse retter enekompetente.

En sådan aftale om værneting skal være indgået:

- a) skriftligt eller mundtligt med skriftlig bekræftelse
- eller
- b) i en form, der er i overensstemmelse med den skik og brug, som parterne følger i deres indbyrdes forhold
- eller

- c) inden for international handel, i den form, der er i overensstemmelse med en sædvane, som parterne har eller burde have kendskab til, og som inden for sådan handel er almindelig kendt og regelmæssigt fulgt af parter i aftaler af samme type inden for den pågældende handelsbranche.

Med "skriftligt" sidestilles enhver elektronisk meddelelse, som varigt dokumenterer aftalen om værneting.

Såfremt en sådan aftale om værneting er indgået af parter, hvoraf ingen har bopæl på en medlemsstats område, kan retterne i de øvrige medlemsstater ikke påkende tvisten, så længe den eller de udpegede retter ikke har givet afkald på deres kompetence.

Den eller de retter i en medlemsstat, som har fået tillagt kompetence i henhold til et dokument om oprettelse af en trust, har enekompetence i sager mod en stifter af en trust, en trustee eller en ved en trust begunstiget person, såfremt det drejer sig om forholdet mellem disse personer eller om deres rettigheder og pligter inden for trustens rammer.

Aftaler om værneting **samt tilsvarende bestemmelser i dokumenter om oprettelse af trusts** er ugyldige, såfremt de strider mod bestemmelserne i artikel 13 og 17 eller udelukker kompetencen for de retter, som i medfør af artikel 22 er enekompetente.

Artikel 24

For så vidt en ret i en medlemsstat ikke allerede er kompetent i medfør af andre bestemmelser i denne forordning, bliver den kompetent, når sagsøgte giver møde for den. Denne regel finder ikke anvendelse, såfremt sagsøgte kun giver møde for at bestride rettens kompetence, eller såfremt en anden ret i medfør af artikel 22 er enekompetent.

AFDELING 8

PRØVELSE AF KOMPETENCEN OG AF SAGENS ANTAGELSE TIL PÅKENDELSE

Artikel 25

En ret i en medlemsstat, for hvilken der som det væsentligste indbringes en retstvist, der i medfør af artikel 22 henhører under en i en anden medlemsstat beliggende rets enekompetence, skal på embeds vegne erklære sig inkompetent.

Artikel 26

Såfremt en sagsøgt, der har bopæl på en medlemsstats område, er sagsøgt ved en ret i en anden medlemsstat, men ikke giver møde, skal den pågældende ret på embeds vegne erklære sig inkompetent, såfremt den ikke er kompetent efter reglerne i denne forordning.

Retten skal udsætte sagen, indtil det er fastslået, at sagsøgte har haft mulighed for at modtage det indledende processkrift i sagen eller en tilsvarende retsakt i så god tid, at han har kunnet varetage sine interesser under sagen, eller at alle hertil fornødne foranstaltninger har været truffet.

De nationale bestemmelser, der er vedtaget til gennemførelse af Rådets direktiv .../EF⁸ [om forkyndelse i Den Europæiske Unions medlemsstater af retslige og udenretslige dokumenter i civile eller kommercielle anliggender], træder i stedet for bestemmelserne i stk. 2, såfremt det indledende processkrift i sagen eller en tilsvarende retsakt skal fremsendes i medfør af disse bestemmelser.

Indtil ikrafttrædelsen af de nationale bestemmelser, der vedtages til gennemførelse af det i stk. 3 nævnte direktiv, finder bestemmelserne i Haager-konventionen af 15. november 1965 om forkyndelse i udlandet af retslige og udenretslige dokumenter i sager om civile eller kommercielle spørgsmål anvendelse, såfremt det indledende processkrift i sagen eller en tilsvarende retsakt skal fremsendes i medfør af nævnte konvention.

AFDELING 9

LITISPENDENS OG INDBYRDES SAMMENHÆNGENDE KRAV

Artikel 27

Såfremt krav, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, fremsættes mellem de samme parter for retter i forskellige medlemsstater, udsætter enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, på embeds vegne sagen, indtil denne rets kompetence er fastslået.

Når det er fastslået, at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, er kompetent, erklærer enhver anden ret sig inkompetent til fordel for den første.

Artikel 28

Såfremt sager vedrørende krav, som er indbyrdes sammenhængende, verserer for retter i forskellige medlemsstater, kan enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, udsætte sagen.

Når de pågældende sager verserer i første instans, kan enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, ligeledes efter anmodning fra en af parterne erklære sig inkompetent, forudsat at den ret, ved hvilken sagen først er anlagt, har kompetence til at påkende de pågældende krav, og dens lovgivning tillader forening heraf.

⁸ EFT L af, s. ...

Ved indbyrdes sammenhængende krav forstås i denne artikel krav, der er så snævert forbundne, at det er ønskeligt at behandle og påkende dem samtidig for at undgå uforenelige afgørelser i tilfælde af, at kravene blev påkendt hver for sig.

Artikel 29

Såfremt kravene henhører under flere retters enekompetence, skal enhver anden ret end den, ved hvilken sagen først er anlagt, erklære sig inkompetent til fordel for denne ret.

Artikel 30

Ved anvendelsen af bestemmelserne i denne afdeling anses en sag for anlagt ved en ret:

- 1) på det tidspunkt, hvor det indledende processkrift i sagen eller en tilsvarende retsakt indleveres til retten, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet forkyndt for sagsøgte, eller
- 2) hvis det indledende processkrift i sagen eller en tilsvarende retsakt skal forkyndes, før det indleveres til retten, på det tidspunkt, hvor dette dokument modtages af den myndighed, der er ansvarlig for forkyndelsen, forudsat at sagsøger ikke efterfølgende har undladt at træffe de foranstaltninger, der krævedes af ham, for at få dokumentet indleveret til retten.

AFDELING 10

FORELØBIGE, HERUNDER SIKRENDE, RETSMIDLER

Artikel 31

Der kan over for en medlemsstats retslige myndigheder anmodes om anvendelse af sådanne foreløbige, herunder sikrende, retsmidler, som er fastsat i den pågældende medlemsstats lovgivning, selv om en ret i en anden medlemsstat i medfør af denne forordning er kompetent til at påkende sagens realitet.

Kapitel III - Anerkendelse og fuldbyrdelse

Artikel 32

I denne forordning forstås ved "retsafgørelse" enhver afgørelse truffet af en ret i en medlemsstat, uanset hvorledes den betegnes, såsom dom, kendelse eller fuldbyrdelsesordre, herunder justitssekretærens fastsættelse af sagsomkostninger.

I Sverige omfatter udtrykket "ret" i forbindelse med hurtig retsforfølgning i sager om pengekrav ("betalningsföreläggande") og visse andre krav ("handräckning") også det svenske fogedvæsen ("kronofogdemyndighed").

AFDELING 1

ANERKENDELSE

Artikel 33

Retsafgørelser truffet i en medlemsstat skal anerkendes i de øvrige medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig fremgangsmåde.

Bestrides anerkendelsen, kan en berettiget part, der som det væsentligste påberåber sig anerkendelsen, efter fremgangsmåden i afdeling 2 og 3 i dette kapitel få fastslået, at retsafgørelsen anerkendes.

Gøres anerkendelsen gældende under en verserende sag ved en ret i en medlemsstat, er denne ret kompetent til at afgøre, om der foreligger en af de grunde til ikke at anerkende den pågældende retsafgørelse, der er nævnt i artikel 41 og 42.

AFDELING 2

FULDBYRDELSE

Artikel 34

De i en medlemsstat trufne retsafgørelser, som er eksigible i den pågældende stat, kan fuldbyrdes i en anden medlemsstat, når de efter anmodning fra en berettiget part er blevet erklæret for eksigible i sidstnævnte stat.

Artikel 35

Anmodningen skal fremsættes over for den kompetente ret, ~~eller~~ myndighed eller notar, der er angivet på listen i bilag II.

Den stedlige kompetence afgøres efter den parts bopæl, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, eller efter stedet for fuldbyrdelsen.

Artikel 36

Fremgangsmåden ved fremsættelse af anmodningen afgøres efter lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen rettes til.

Den, der fremsætter anmodningen, skal vælge en processuel bopæl i retskredsen for den ret eller ansvarsområdet for den kompetente myndighed, som anmodningen er indgivet til. Såfremt lovgivningen i den stat, som anmodningen rettes til, ikke har regler om et sådant valg af bopæl, skal den, som fremsætter anmodningen, udpege en procesfuldmægtig.

Stk. 2 finder ikke anvendelse, hvis den kompetente myndighed er en administrativ myndighed.

De dokumenter, der er nævnt i artikel 50, skal vedlægges anmodningen.

Artikel 37

En retsafgørelse skal erklæres for eksigibel, så snart de i artikel 50 omhandlede formaliteter er opfyldt, uden prøvelse af de grunde til ikke at fuldbyrde den, der er nævnt i artikel 41 og 42. Den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, kan ikke på dette tidspunkt af sagens behandling fremsætte bemærkninger over for retten.

Artikel 38

Afgørelsen om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal omgående og på den måde, der er foreskrevet i lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, meddeles den, som har fremsat anmodningen.

En afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, forkyndes for den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, sammen med retsafgørelsen, hvis denne ikke allerede er blevet forkyndt for den pågældende.

Artikel 39

Den afgørelse, der træffes om anmodningen om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan appelleres af begge parter.

Appel skal ske til den ret, der er angivet i bilag III.

Appellen skal behandles i overensstemmelse med reglerne om kontradiktorisk procedure.

Hvis den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, ikke giver møde for den ret, der behandler appellen, finder bestemmelserne i artikel 26 anvendelse, selv om den

part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, ikke har bopæl på en medlemsstats område.

En afgørelse om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal appelleres inden en måned efter, at den er blevet forkyndt. Såfremt den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, har bopæl på en anden medlemsstats område end den, hvor retsafgørelsen er blevet erklæret for eksigibel, er fristen for appel to måneder og løber fra den dag, hvor afgørelsen om eksigibilitet er blevet forkyndt for den pågældende personligt eller på hans bopæl. Denne frist kan ikke forlænges på grund af afstanden.

Artikel 40

Den afgørelse, der træffes i appelsagen, kan kun anfægtes som angivet i bilag IV.

Article 41

Den ret, der behandler en appel i medfør af artikel 39 eller artikel 40, træffer afgørelse snarest muligt. Den skal afslå at erklære den pågældende retsafgørelse for eksigibel eller ophæve en afgørelse om eksigibilitet,

- 1) såfremt det vil stride åbenbart mod grundlæggende retsprincipper i den stat, som anmodningen rettes til, at retsafgørelsen erklæres eksigibel
- 2) såfremt det indledende processkrift i sagen eller en tilsvarende retsakt ikke er blevet forkyndt for den udeblevne sagsøgte i så god tid og på en sådan måde, at han har kunnet varetage sine interesser under sagen, medmindre sagsøgte har undladt at tage skridt til at anfægte retsafgørelsen, selv om han havde mulighed for at gøre det
- 3) såfremt den er uforenelig med en afgørelse truffet mellem de samme parter i den medlemsstat, anmodningen rettes til
- 4) såfremt den er uforenelig med en afgørelse, der tidligere er truffet i en anden medlemsstat eller i et tredjeland mellem samme parter i en tvist, der har samme genstand og hviler på samme grundlag, og denne tidligere afgørelse opfylder de nødvendige betingelser for at blive anerkendt i den stat, som anmodningen rettes til.

Den retsafgørelse, der er truffet i domsstaten, kan i intet tilfælde efterprøves med hensyn til sagens realitet.

Artikel 42

Den ret, der behandler en appel efter artikel 39 eller 40, skal afslå at erklære den pågældende retsafgørelse eksigibel eller ophæve erklæringen om eksigibilitet, såfremt bestemmelserne i afdeling 3, 4 og 6 i kapitel II er tilsidesat.

Ved prøvelsen af de i stk. 1 nævnte kompetenceregler er den ret, der behandler appelsagen, bundet af de faktiske omstændigheder, på hvilke retten i domsstaten har støttet sin kompetence.

Med forbehold af bestemmelserne i stk. 1 kan kompetencen for retterne i domsstaten ikke efterprøves; kompetencereglerne berøres ikke af den i artikel 41, nr. 1, omhandlede efterprøvelse vedrørende grundlæggende retsprincipper.

Artikel 43

Den ret, der behandler en appel efter artikel 39 eller 40, kan efter anmodning fra den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse, udsætte sagen, såfremt den udenlandske retsafgørelse i domsstaten er anfægtet ved ordinær appel, eller såfremt fristen herfor endnu ikke er udløbet; i sidstnævnte tilfælde kan retten fastsætte en frist for iværksættelse af appel.

Den pågældende ret kan endvidere gøre fuldbyrdelsen betinget af, at der stilles en sikkerhed, som fastsættes af retten.

Artikel 44

Når en retsafgørelse skal erklæres eksigibel efter denne forordning, kan den, som har fremsat anmodningen, anmode om, at der bringes foreløbige, herunder sikrende, retsmidler i anvendelse i overensstemmelse med lovgivningen i den medlemsstat, som anmodningen er rettet til, uden at der kræves en afgørelse om eksigibilitet efter artikel 37.

Den afgørelse, hvorved en retsafgørelse er erklæret eksigibel, giver hjemmel til at anvende enhver form for sikrende retsmidler.

Så længe den i artikel 39, stk. 5, fastsatte frist for appel af afgørelsen om eksigibilitet ikke er udløbet, og så længe der ikke er truffet afgørelse i appelsagen, er sikrende retsmidler det eneste mulige retsskridt over for aktiver, der tilhører den part, mod hvem der anmodes om fuldbyrdelse.

Artikel 45

Såfremt der ved retsafgørelsen i domsstaten er taget stilling til flere krav, og ikke alle krav kan erklæres for eksigible, skal den kompetente ret eller myndighed erklære en eller flere dele af retsafgørelsen for eksigible.

Den, som fremsætter en anmodning om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, kan anmode om kun at få dele af retsafgørelsen erklæret for eksigibel.

Artikel 46

Udenlandske retsafgørelser, hvorved der fastsættes en tvangsbøde, er kun eksigible i den stat, som anmodningen rettes til, såfremt bødens størrelse er endeligt fastsat af retterne i domsstaten.

Artikel 47

Har den, som fremsætter anmodningen, i domsstaten helt eller delvis haft fri proces eller været fritaget for gebyrer og omkostninger, skal den pågældende under den i denne afdeling fastlagte procedure have meddelt fri proces eller fritagelse for gebyrer og sagsomkostninger i videst muligt omfang efter lovgivningen i den stat, som anmodningen rettes til.

Artikel 48

Det kan ikke pålægges den part, som i en medlemsstat anmoder om fuldbyrdelse af en retsafgørelse truffet i en anden medlemsstat, at stille sikkerhed eller depositum af nogen art med den begrundelse, at han er udlænding eller ikke har bopæl eller sædvanligt opholdsted i den medlemsstat, hvor sagen er anlagt.

Artikel 49

Ingen form for skat, afgift eller gebyr, som beregnes i forhold til sagens værdi, må i forbindelse med behandlingen af en anmodning om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, opkræves i den stat, som anmodningen rettes til.

AFDELING 3

FÆLLES BESTEMMELSER

Artikel 50

Den part, der søger anerkendelse af en retsafgørelse eller anmoder om, at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal fremlægge en genpart af afgørelsen, der opfylder de nødvendige betingelser med hensyn til godtgørelse af dens ægthed.

Den part, der anmoder om at en retsafgørelse erklæres for eksigibel, skal endvidere fremlægge den attest, der er omhandlet i artikel 51, jf. dog artikel 52.

Artikel 51

Den kompetente ret eller myndighed i domsstaten skal på anmodning af enhver berettiget part udstede en attest, der udfærdiges på formularen i bilag V.

Artikel 52

Såfremt den i artikel 51 omhandlede attest ikke fremlægges, kan den kompetente ret eller myndighed fastsætte en frist for dens tilvejebringelse eller anerkende tilsvarende dokumenter eller, såfremt den anser sagen for tilstrækkeligt oplyst, fritage for kravet om en sådan fremlæggelse.

Såfremt retten eller myndigheden kræver det, skal der fremlægges en oversættelse af dokumenter; oversættelsen skal bekræftes af en person, der er bemyndiget hertil i en af medlemsstaterne.

Artikel 53

Der kræves ingen legalisering eller opfyldelse af tilsvarende formalitet med hensyn til de i artikel 50 nævnte dokumenter eller eventuelle procesfuldmagter.

Kapitel IV - Officielt bekræftede dokumenter og retsforlig

Artikel 54

Officielt bekræftede dokumenter udstedt i en medlemsstat anerkendes automatisk i de andre medlemsstater, uden at der stilles krav om anvendelse af en særlig fremgangsmåde.

Bestrides anerkendelsen, kan en berettiget part, der som det væsentligste påberåber sig anerkendelsen, efter fremgangsmåden i afdeling 2 og 3 i kapitel 3 få fastslået, at det officielt bekræftede dokument anerkendes.

Gøres anerkendelsen gældende under en verserende sag ved en ret i en medlemsstat, er denne kompetent til at træffe afgørelsen.

Officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt og eksigible i en medlemsstat, skal efter anmodning erklæres for eksigible i en anden medlemsstat i overensstemmelse med den i artikel 34-39 fastsatte fremgangsmåde.

Den ret, der behandler en appel i medfør af artikel 39 eller 40, kan kun afslå at erklære et officielt bekræftet dokument for **anerkendt eller** eksigibelt eller ophæve en afgørelse om **anerkendelse eller** eksigibilitet, såfremt **anerkendelse eller** fuldbyrdelse af det officielt bekræftede dokument vil stride åbenbart mod grundlæggende retsprincipper i den medlemsstat, anmodningen rettes til.

Det fremlagte dokument skal med hensyn til godtgørelse af dets ægthed opfylde de betingelser, der stilles i den medlemsstat, hvor det er udstedt.

Bestemmelserne i kapitel III, afdeling 3, finder tilsvarende anvendelse.

Den kompetente myndighed **eller notar** i en medlemsstat, hvor et officielt bekræftet dokument er blevet udstedt, skal på anmodning af en berettiget part udstede en attest, der udfærdiges på formularen i bilag VI.

Artikel 55

Forlig, der er indgået for retten under en retssag, og som er eksigible i den medlemsstat, hvor de er indgået, kan fuldbyrdes i den medlemsstat, som anmodningen rettes til, på samme betingelser som officielt bekræftede dokumenter. Den kompetente ret eller myndighed i en medlemsstat, hvor et retsforlig er blevet indgået, skal på anmodning af en berettiget part udstede en attest, der udfærdiges på formularen i bilag V.

Som officielt bekræftede dokumenter efter artikel 54, stk. 1, betragtes ligeledes aftaler i sager angående underholdspligt indgået for en administrativ myndighed eller bekræftet af en sådan myndighed.

Kapitel V - Almindelige bestemmelser

Artikel 56

Ved afgørelsen af, om en part har bopæl på den medlemsstats område, hvor sagen er anlagt, skal retten anvende denne stats interne lovgivning. Har en part ikke bopæl på den medlemsstats område, hvor sagen er anlagt, skal retten ved afgørelse af, om parten har bopæl på en anden medlemsstats område, anvende denne anden medlemsstats lovgivning.

Artikel 57

Selskaber og andre juridiske personer har ved anvendelsen af denne forordning bopæl det sted, hvor de har deres vedtægtsmæssige hjemsted, deres hovedkontor, eller deres hovedvirksomhed.

Ved afgørelsen af, om en trust har sit hjemsted på den medlemsstats område, hvor sagen er anlagt, skal retten anvende denne stats internationalprivatretlige regler.

Kapitel VI - Overgangsbestemmelser

Artikel 58

Bestemmelserne i denne forordning finder kun anvendelse på retssager, der er anlagt, og på officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt, efter at forordningen er trådt i kraft.

Retsafgørelser truffet efter datoen for denne forordnings ikrafttrædelse i sager, der er anlagt før dette tidspunkt, skal dog anerkendes og fuldbyrdes efter bestemmelserne i kapitel III, såfremt de anvendte kompetenceregler er i overensstemmelse med de regler, der er fastsat i kapitel II, i Bruxelles-konventionen eller i en konvention, der var gældende mellem domsstaten og den stat, som anmodningen er rettet til, da sagen blev anlagt.

Kapitel VII - Forholdet til andre retsakter

Artikel 59

Denne forordning berører ikke anvendelsen af de bestemmelser om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på særlige områder, som er eller bliver fastsat i retsakter vedtaget af Det Europæiske Fællesskabs institutioner eller i nationale love, der harmoniseres ved disse retsakter.

Artikel 60

I forholdet mellem medlemsstaterne træder denne forordning i stedet for bestemmelserne i Bruxelles-konventionen af 1968. Bruxelles-konventionen finder dog under alle omstændigheder anvendelse

- 1) når sagsøgte har bopæl i en medlemsstat, der ikke er bundet af denne forordning, eller når retterne i en sådan stat er kompetente i medfør af artikel 16 og 17 i Bruxelles-konventionen
- 2) i forbindelse med litispændens eller sammenhængende krav som omhandlet i Bruxelles-konventionens artikel 21 og 22, når der fremsættes krav i en medlemsstat, der ikke er bundet af denne forordning, og i en medlemsstat, der er bundet af den.

Retsafgørelser truffet i en medlemsstat, uanset om denne er bundet eller ikke bundet af denne forordning, af en ret, der har støttet sin kompetence på Bruxelles-konventionen, skal anerkendes og fuldbyrdes i de medlemsstater, der er bundet af denne forordning efter reglerne i forordningens afsnit III.

Artikel 61

Med forbehold af bestemmelserne i artikel 58, stk. 2, og artikel 62 og 63 træder denne forordning i forholdet mellem medlemsstaterne i stedet for nedennævnte konventioner og nedennævnte traktat:

- konventionen mellem Belgien og Frankrig om retternes kompetence samt om gyldighed og fuldbyrdelse af retsafgørelser, voldgiftskendelser og officielt bekræftede dokumenter, undertegnet i Paris den 8. juli 1899
- konventionen mellem Belgien og Nederlandene om retternes stedlige kompetence, om konkurs samt om gyldighed og fuldbyrdelse af retsafgørelser, voldgiftskendelser og officielt bekræftede dokumenter, undertegnet i Bruxelles den 28. marts 1925
- konventionen mellem Frankrig og Italien om fuldbyrdelse af domme i civile og kommercielle sager, undertegnet i Rom den 3. juni 1930

- konventionen mellem Tyskland og Italien om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i civile og kommercielle sager, undertegnet i Rom den 9. marts 1936
- konventionen mellem Belgien og Østrig om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og officielt bekræftede dokumenter vedrørende underholdsforpligtelser, undertegnet i Wien den 25. oktober 1957
- konventionen mellem Tyskland og Belgien om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse i civile og kommercielle sager af retsafgørelser, voldgiftskendelser og officielt bekræftede dokumenter, undertegnet i Bonn den 30. juni 1958
- konventionen mellem Nederlandene og Italien om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i civile og kommercielle sager, undertegnet i Rom den 17. april 1959
- konventionen mellem Tyskland og Østrig om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, retsforlig og officielt bekræftede dokumenter i borgerlige sager, herunder handelssager, undertegnet i Wien den 6. juni 1959
- konventionen mellem Belgien og Østrig om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, voldgiftskendelser og officielt bekræftede dokumenter i borgerlige sager, herunder handelssager, undertegnet i Wien den 16. juni 1959
- konventionen mellem Grækenland og Tyskland om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, retsforlig og officielt bekræftede dokumenter i borgerlige sager, herunder handelssager, undertegnet i Athen den 4. november 1961
- konventionen mellem Belgien og Italien om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og andre eksigible dokumenter i civile og kommercielle sager, undertegnet i Rom den 6. april 1962
- konventionen mellem Nederlandene og Tyskland om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og andre eksigible dokumenter i civile og kommercielle sager, undertegnet i Haag den 30. august 1962
- konventionen mellem Nederlandene og Østrig om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og officielt bekræftede dokumenter i borgerlige sager, herunder handelssager, undertegnet i Haag den 6. februar 1963
- konventionen mellem Frankrig og Østrig om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og officielt bekræftede dokumenter i borgerlige sager, herunder handelssager, undertegnet i Wien den 15. juli 1966
- konventionen mellem Spanien og Frankrig om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og voldgiftskendelser i civile og kommercielle sager, undertegnet i Paris den 28. maj 1969
- konventionen mellem Luxembourg og Østrig om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser og officielt bekræftede dokumenter i borgerlige sager, herunder handelssager, undertegnet i Luxembourg den 29. juli 1971

- konventionen mellem Italien og Østrig om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager, samt af retsforlig og notarialiter bekræftede dokumenter, undertegnet i Rom den 16. november 1971
- konventionen mellem Spanien og Italien om retshjælp og anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i civile og kommercielle sager, undertegnet i Madrid den 22. maj 1973
- konventionen mellem Finland, Island, Norge, Sverige og Danmark om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser om privatretlige krav, undertegnet i København den 11. oktober 1977
- konventionen mellem Østrig og Sverige om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i civile sager, undertegnet i Stockholm den 16. september 1982
- konventionen mellem Spanien og Tyskland om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, retsforlig og eksigible, officielt bekræftede dokumenter i civile og kommercielle sager, undertegnet i Bonn den 14. november 1983
- konventionen mellem Østrig og Spanien om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, retsforlig og eksigible officielt bekræftede dokumenter i borgerlige sager, herunder handelssager, undertegnet i Wien den 17. februar 1984
- konventionen mellem Finland og Østrig om anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser i borgerlige sager, undertegnet i Wien den 17. november 1986
- traktaten mellem Belgien, Nederlandene og Luxembourg om retternes kompetence, om konkurs samt om gyldighed og fuldbyrdelse af retsafgørelser, voldgiftskendelser og officielt bekræftede dokumenter, undertegnet i Bruxelles den 24. november 1961.

Artikel 62

De konventioner og den traktat, der er nævnt i artikel 61, bevarer deres gyldighed på de sagsområder, hvor denne forordning ikke finder anvendelse.

De bevarer ligeledes deres gyldighed, for så vidt angår retsafgørelser, der er truffet, og officielt bekræftede dokumenter, der er udstedt før denne forordnings ikrafttrædelse.

Artikel 63

Denne forordning berører ikke konventioner, hvori medlemsstaterne er parter, og som på særlige områder fastsætter regler for retternes kompetence samt for anerkendelse eller fuldbyrdelse af retsafgørelser. Disse konventioner er

- konventionen om meddelelse af europæiske patenter (den europæiske patentkonvention, udfærdiget i München den 5. oktober 1973)
- Warszawa-konventionen ...

– ...

Med henblik på at sikre en ensartet fortolkning skal stk. 1 anvendes på følgende måde:

- 1) denne forordning er ikke til hinder for, at en ret i en medlemsstat, der er part i en konvention vedrørende et særligt område, kan anse sig for kompetent i medfør af denne konvention, også selv om sagsøgte har bopæl i en medlemsstat, der ikke er part i den pågældende konvention. Den ret, ved hvilken sagen er anlagt, skal under alle omstændigheder anvende artikel 26
- 2) retsafgørelser, der i en medlemsstat træffes af en ret, som har anset sig for kompetent i medfør af en konvention vedrørende et særligt område, skal anerkendes og fuldbyrdes i de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med denne forordning.

Såfremt både domsstaten og den stat, som anmodningen rettes til, er parter i en konvention vedrørende et særligt område, som fastsætter betingelser for anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, anvendes disse betingelser. Under alle omstændigheder kan de bestemmelser i denne forordning, der vedrører fremgangsmåden ved anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser, finde anvendelse.

Artikel 64

Denne forordning berører ikke aftaler, hvorved medlemsstaterne før denne forordnings ikrafttrædelse i henhold til artikel 59 i Bruxelles-konventionen har forpligtet sig til ikke at anerkende retsafgørelser, herunder en retsafgørelse truffet i en anden stat, der er kontrahent i denne konvention, mod en sagsøgt, der har bopæl eller sædvanligt opholdssted i et tredjeland, når afgørelsen i et af de i artikel 4 i denne konvention nævnte tilfælde kun har kunnet støttes på en af de kompetenceregler, som er nævnt i samme konventions artikel 3, stk. 2.

Kapitel VIII - Afsluttende bestemmelser

Artikel 65

Senest fem år efter denne forordnings ikrafttrædelse forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af forordningen, **herunder om dens virkninger for små og mellemstore virksomheder samt for forbrugerne**. Rapporten ledsages i givet fald af forslag om tilpasning af forordningen.

Artikel 66

Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de love og administrative bestemmelser, de vedtager til ændring enten af de bestemmelser i deres love, der er nævnt i bilag I, eller af de retter og kompetente myndigheder, der er angivet i bilag II og III. Kommissionen tilpasser de pågældende bilag i overensstemmelse hermed.

Artikel 67

Denne forordning træder i kraft **den (seks måneder efter dens vedtagelse)**, på tyvendedagen efter offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Den er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den

*På Rådets vegne
Formand*

BILAG I

De nationale kompetenceregler, der er omhandlet i artikel 3, stk. 2, og artikel 4, stk. 2, er:

- i Belgien: artikel 15 i Borgerlig Lovbog (Code civil - Burgerlijk Wetboek) og artikel 638 i retsplejeloven (Code judiciaire - Gerechtelijk Wetboek)
- i Tyskland: § 23 i civilprocesloven (Zivilprozessordnung)
- i Grækenland: artikel 40 i civilprocesloven (Κώδικας Πολιτικής Δικονομίας)
- i Frankrig: artikel 14 og 15 i Borgerlig Lovbog (Code civil)
- i Italien: artikel 3 og artikel 4 i lov 218 af 31. maj 1995.
- i Luxembourg: artikel 14 og 15 i Borgerlig Lovbog (Code civil)
- I Østrig: § 99 i loven om retternes kompetence (Jurisdiktionsnorm)
- i Nederlandene: artikel 126, stk. 3, og artikel 127 i civilprocesloven (Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering)
- i Portugal: artikel 65, stk. 1, litra c), artikel 65, stk. 2, og artikel 65 A, litra c), i civilprocesloven (Código de Processo Civil) og artikel 11 i procesloven om arbejdsforhold (Código de Processo de Trabalho)
- i Finland: kapitel 10, § 1, stk. 1, andet, tredje og fjerde punktum, i retsplejeloven (oikeudenkäymiskaari/rättegångsbalken)
- i Sverige: kapitel 10, § 3, stk. 1, første punktum, i retsplejeloven (rättegångsbalken)

BILAG II

De retter eller kompetente myndigheder **eller notarer**, hvortil de i artikel 35 omhandlede anmodninger indgives, er:

-
-
-

BILAG III

De retter i medlemsstaterne, ved hvilke der kan indgives appel efter artikel 39, er:

-
-
-

BILAG IV

Afgørelser i appelsager kan i henhold til artikel 40 kun anfægtes:

- i Belgien, Grækenland, Spanien, Frankrig, Italien, Luxembourg og Nederlandene:
ved kassationsappel
- i Tyskland: ved "Rechtsbeschwerde"
- i Østrig: ved "Revisionsrekurs"
- i Portugal: ved appel vedrørende et retligt spørgsmål
- i Finland: ved appel til "korkein oikeus/högsta domstolen"
- i Sverige: ved appel til "Högsta domstolen".

BILAG V

*Attest i henhold til artikel 51 og 55 i Rådets forordning nr. ...
vedrørende retsafgørelser og retsforlig*

(Dansk, Danish, danois, danés,)

1. Domsstat
2. Ret eller myndighed, der har udstedt attesten
 - 2.1. Navn
 - 2.2. Adresse
 - 2.3. Tlf./fax/e-post.....
3. Ret, der har truffet retsafgørelsen/for hvilken retsforliget er indgået.....
 - 3.1. Rettens art.....
 - 3.2. Rettens hjemsted... ..
4. Retsafgørelsen/retsforliget
 - 4.1. Dato
 - 4.2. Journalnummer.....
 - 4.3. Retsafgørelsens/retsforligets parter.....
 - 4.3.1. Sagsøger(e)s navn(e).....
 - 4.3.2. Sagsøgtes navn(e).....
 - 4.3.3. Eventuelle andre parters navn(e).....
 - 4.4. Retsafgørelsen blev truffet over for en udebleven sagsøgt
 - 4.4.1. Dato for forkyndelse af det indledende processkrift i sagen.....
 - 4.5. Domskonklusionen/retsforliget er vedlagt denne attest
5. Navn på parter, som har haft fri proces.....

Retsafgørelsen/retsforliget er eksigibel(t) i domsstaten (forordningens artikel 24 og 55) over for:

Navn:

Udfærdiget i, den.....

Underskrift og/eller stempel

BILAG VI

Attest i henhold til artikel 54 i Rådets forordning nr. vedrørende officielt bekræftede dokumenter

(Dansk, Danish, danois, danés,)

1. Udstedelsesstat.....
2. Ret eller myndighed, der har udstedt attesten
 - 2.1. Navn.....
 - 2.2. Adresse
 - 2.3. Tlf./fax/e-post.....
3. **Notar eller** myndighed, der har bekræftet dokumentet.....
 - 3.1. **Notar eller** myndighed, der har været involveret i udstedelsen af det officielt bekræftede dokument (hvis relevant)
 - 3.1.1. **Notarens eller** myndighedens navn og betegnelse.....
 - 3.1.2. **Notarens eller** myndighedens hjemsted... ..
 - 3.2. **Notar eller** myndighed, der har registreret det officielt bekræftede dokument (hvis relevant).....
 - 3.2.1. Myndighedens art.....
 - 3.2.3. **Notarens eller** myndighedens hjemsted.... ..
4. Det officielt bekræftede dokument
 - 4.1. Beskrivelse af dokumentet... ..
 - 4.2. Dato.....
 - 4.2.1. for dokumentets udstedelse.....
 - 4.2.2. for dokumentets registrering (hvis anden dato)... ..
 - 4.3. Journalnummer.....
 - 4.4. Dokumentets parter.....
 - 4.4.1. Kreditors navn.....
 - 4.4.2. Debitors navn.....
5. Den eksigible forpligtelse fremgår af den ekstraktudskrift, som er vedlagt denne attest.....

Det officielt bekræftede dokument er eksigibelt over for debitor i udstedelsesstaten (forordningens artikel 54)

Navn:

Udfærdiget i, den.....
Underskrift og/eller stempel